

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A dözsölő Budapest*

Forrás:

Nemzeti Újság

Bp.
(Hely)

1921 II 18
(Idő)

(Köt. v. füz.) ((

Osztályozás

Tárgy

793.3

Hely

Idő

1921 II

Személy

A dözsölő Budapest.

Az ugynevezett „táncintézetek”. — Boros ur belever tenyerébe és meglódul a tánc. — Breitner, Benedek és hasonszőrü társai. — Hogyan cicáznak a milliomos parvenük.

(A Nemzeti Újság tudósítójától.) Minden esendes a Sipka-szorosban. A kaszinók elárvult csatamezői fölött az enyészet borongása ül s egy-egy ágrólszakadt bagoly madár mélységes rezignációval kémleli a virradó horizont szakadt felhőzetét. Meghalt a nagy bakk, a nagy bakk halott... Akarom mondani: tetszhalott, mert ha azt gondolják az illetékesek, hogy a kaszinókból magánlakásokba áthurcolkodott esetepaték millióiról nem tudunk, legalább annyira tévednek, mint a táncmesterek. A táncmesterek „intézeteibe” ugyanis sokkal egyszerűbb a bejutás, mint a hét lakattal bebiztosított lipótvárosi felhőkareolók szalónjaiba, amivel még nem mondtuk azt, hogy oda egy kis inkognitó segédemmel bejutni végképpen lehetetlenség... Még Boros Ferenc tánc- és illemtanár sem merészel ilyet állítani, pedig ő ugyanis bátor leventéje volt a pengéjét forgató borbélyiparnak, amelynek érdemekben gazdag segédje volt.

Ez a bátor borbélylegény egy szép napon arra a korszakalkotó fölfedezésre jutott, hogy sokkal ildomosabban tud billegni a vendégek szappanos orcája körül, semhogy a benne lappangó művészetet ez a szegény ország nélkülözni tudná. Kibérelte tehát estéli órákra a Rákosi-féle filmiskola termét és fővárosunk parlagi ifjúságának foxtrótos színművelésébe fogott, teljes sikerrel. Mert még le sem szállott az este, máris jönnek és jönnek a formás masamódok, szobalányok, a Párisi áruház majdnem testüleileg, jönnek azután bőslegények, foglalkozás nélküli professzionátus zsebmetzők és nem egyszer igen jónevű urak, a környezethez ahasonult ruhák inkognitójában. Aztán kezdődik. Boros ur csupa megszokásból belever a tenyerébe és meglódul a tánc. A zongorát két ököllel gyurja a jámbor tapór, de még így sem

hallik az ütemből egy santa violinkules is, mert a zene?...
A zene itt igazán fölösleges...

Eppen úgy fölösleges, mint Breitner és Benedek tánciskolájában, akik csupa szimpátiából szintén segédek voltak. Bótossegédek a Király-utcában. Erről a jó helyről áttették székhelyüket a Fővárosi Szegénygyermekért Egyesület Akácfa-utcai palotájába, amelynek nagyeremét évi 11.000 koronaért kibérelték. A házon egyébként amerikai lobogó és egy tábla, amelyen rövid kivonásban jótékony-ság gyakoroltatik. Ezt a körülményt csak azért emlíjük meg, mert egyrészt semmiféleképpen sem illő, hogy ilyen helyen Budapest leghírhedtebb, ugynevezett „tánciskolája” legyen, másrészt a nagyerem valószínűleg napközi otthonnak készül. Vagy ha nem napközi otthonnak, ha másnak, ha — mondjuk — vagonlakók ideiglenes elhelyezésének... szóval mindennek a világon, csak éppen azoknak a botrányos orgiáknak a befogadására nem, amelyek Boros ur kulturmisszióját is messze fúlszárnyalják. Mert ha ott nem fontos a zene, itt igazán és teljes mértékben fölösleges. Ami ott folyik, az már nem erotika, nem botrány, még csak nem is disznóság, az: kriminális! Talál itt az ember a társadalom minden rétegéből reprezentánst eleget. Van itt megcsúszott urilány, „masamód, munkásnő, tenyerestalpas szakácsnő, hivatalkisasszony, csibész, milliomos, ficsur, siber, minden. És ha a Boros ur táncintézetében a tánc ürügyével elkövetett szemérmetlen összesimulások fölött szó nélkül el nem suhanhatunk, erről, a Breitner és Benedek-féle fajtalankodásról hasabokat kellene a hadóság felé elharsogni. De nem lehet. Egyszerűen nem lehet. A tobzódó erkölcsatlanságnak olyan megnyilvánulása ez, amelynél megtorpan a toll, torokon forr a szó és megáll az ész.

Hol van a hatóság?... A hatóság, kérem?...
A hatóság Breitner és Benedeknek minden nap éjfélt után 2-3 óráig záróranegehosszabbítást ad...

Most pedig röviden felsoroljuk és jellemezzük azokat a „táncintézeteket”, ahol táncintézet helyett szintén mást találtunk.

Gultman Samu tánciskolája a József-körút 8. sz. alatt található. Megszorult, szerényebb polgári lányok, takarékos zsidó ifjuság. Fegyelem. A tulajdonos nagy gonddal kezeli a formalitást.

Úray és Spánó táncmesterek. Az első postaltiszt volt, a második cipőgyáros a Franzstadtban. Találhatók a cipészipartestület székházában. Wesselényi-utca 17. szám alatt. Botrányos.

Laki János, levélzett városbírája a hetedik kerületnek, szintén táncitanár. Ezelőtt, 1919-ben a kerület réme volt, kommunista korifeus, aki házasságokat adott össze és választott szét, reggelire pedig gondolkodás nélkül kiszabott tíz évi fegyházakat fogyasztott. Ma szabad lábaival a Bakács-téri Polgári Kör házában foxtrottozik. Botrányos.

Briüll Géza lábtümmvész a Dohány-utca és a Szövetség-utca sarkán hinti a tánc tudományának mustármagvait. Botrányos.

Krisztinák József. Nagy ember. A pesti züllöttséget ő plántálja át a patinás Budára. Intézetét Margit-körút 44. szám alatt nyitotta meg a gyanutlan spizek legnagyobb örömére. Publikuma hazulról „auf ein moment” meglépett polgári lányok és pesti monoklis rókák. Botrányos.

Szarka Sándor, volt művezető, a Budagyöngye élelmes táncmestere. Ő maga most tanul egy elsőrangú táncmesternél, akinek talán fogalma sincs róla, hogy buzgó tanítványának a Hűvösvölgy mulatós népe nagyobb jóvedelmet biztosít, mint neki Pest. Ez már nem botrányos. Ez már csapnivaló.

No és most nézzük meg a hadimilliomosokat.

Azon kell kezdenem, hogy mikor a Vigadóba léptem, — mert ott vannak — egy patyolat plasztromba bódítottam, amelyiknek frakkos-tulajdonosa néhány év előtt az én utolsóelőtti öltözetemet vitte zálogházba — mint hordár. Ezuttal karján kopott zakó helyett egy új hölgyet cipelt, aki elegáns volt, szép volt, választékos volt, illatos volt, keleti idomu volt és olyan butónok lógtak a fülében, mint egy-egy borjucsulók. Kovács Tivadar táncprofesszor ur pedig meggörbült előttem, mint a percek... Körülnéztem. Ragvógó toalettek, káprázatos ékszeresek, egy Teatre paré subix hozzá képest! És az az apárt társalkodás, az a leszordínózott zsargon-danolás, megnevésített ajkak, titkos ígéretekben felcsillanó szemek, gyöngéd összelapalások, etikettémészig általános cicázás és malackodás... Gyönyörű volt. Botrányosan gyönyörű.

S végül Kovács Tivadar professzor urról annyit, hogy évi hárommillió forgalmából kétmillió tisztát zsebrevég, No mert hát a tapórt is fizetni kell.